

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัลบัน

พลับ เป็นไม้ผลกึ่งร้อน (Sub-tropical fruit) ที่มีการผลัดใบ อยู่ในสกุล *Diospyros* วงศ์ Ebenaceae (Ebony family) ซึ่งเป็นคำที่มาจากภาษากรีกระหว่าง Dios- (มีความหมายถึง Divine) และ Pyros- (มีความหมายถึง Grain) รวมกันซึ่งมีความหมายถึง พืชที่มีคุณค่าทางอาหารเสริมเพื่อสุขภาพ

พืชในสกุล *Diospyros* มีเพียงไม่กี่ชนิดเท่านั้นที่มีการปลูกเป็นการค้า ได้แก่ *Diospyros kaki* L., *D. lotus* L., *D. virginiana* L. และ *D. oleifera* ชนิดที่มีความสำคัญมากที่สุดคือ *D. kaki* ซึ่งในภาษาไทยอาจเรียก พลับจีน หรือ พลับญี่ปุ่น (Chinese or Japanese persimmon)

ปรากฏหลักฐานแน่ชัดว่า พลับมีถิ่นกำเนิดในประเทศจีนแต่ได้ถูกนำไปเป็นพืชที่มีความสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในญี่ปุ่นซึ่งปลูกพลับตั้งแต่ก่อนศตวรรษที่ 19 ชาวญี่ปุ่นเรียกผลพลับว่า “กากิ” (*kaki*) กากิได้ถูกนำไปเป็นชื่อสามัญของพลับและเรียกว่าโดยทั่วไปในปัจจุบันนี้ ในปีพ.ศ. 2524 ญี่ปุ่นมีพื้นที่การปลูกพลับถึง 185,000 ไร่ และสามารถผลิตพลับได้ถึง 333,000 ตัน หลังจากศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา พลับแพร่กระจายสู่ประเทศไทย มากมาย เช่น สหรัฐอเมริกา (ส่วนใหญ่จะปลูกในมลรัฐคалиฟอร์เนีย) อุตสาหกรรม ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อิสราเอล ประเทศไทย และส่วนอื่นๆ ของโลก

การปลูกพลับจีน (*Diospyros kaki*) ในประเทศไทยเริ่มมาตั้งแต่เมื่อใดไม่ปรากฏหลักฐานชัดเจน สันนิษฐานว่าอาจมีการนำเมล็ดจากประเทศพม่าเข้ามาปลูกเมื่อประมาณ 50 ปีที่แล้วที่จังหวัดเชียงราย เป็นพลับที่มีรสเผ็ด ให้ผลตีพองคราดต่อมีขนาดเล็ก (บวิณ และ คณะ, 2537)

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้นำพันธุ์จากต่างประเทศเข้ามาทดสอบที่สถานีทดลองดอยปุย และร่วมงานวิจัยกับโครงการหลวงมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2512 จากการทดสอบพบว่าพลับบางพันธุ์สามารถเจริญเติบโตและให้ผลผลิตได้ดีในบริเวณที่สูงทางภาคเหนือ หรือแม้แต่บริเวณที่สูงทางภาคตะวันตกในเขตพื้นที่จังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งมีระดับความสูงประมาณ 700 เมตรจากระดับน้ำทะเลสามารถปลูกพลับบางพันธุ์ได้ผลดีเช่นกัน ดังนั้นการปลูกพลับในประเทศไทยอาจจะขยายออกไปได้อย่างมากในอนาคต

ตารางที่ 1.1 ผลผลิตของพลับ(กิโลกรัม)ที่ผ่านมาต่อโครงการหลวงในช่วงปี พ.ศ. 2529-2539

ปี	2529	2530	2531	2532	2533	2534	2535	2536	2537	2538	2539
ปริมาณผลลัพ (ก.ก.)	1,389	1,806	4,989	11,704	16,244	10,980	18,357	19,248	19,120	18,970	24,740

ที่มา : บวิณ และ คณะ, 2537

ผลบับ (Persimmon) มีอยู่หลายพันธุ์มากมายในโลกนี้ เช่นผลบับอเมริกา (*D. virginiana*) ผลบับเต้าซื่อ (*D. lotus*) และผลบับจีนหรือญี่ปุ่น (*D. kaki*) เป็นต้น สำหรับประเทศไทยที่มีปลูกกันทางภาคเหนือ เช่น ผลบับพันธุ์กล้วยฤๅษี (*D. glandulosa*) พันธุ์ตะโภนา (*D. rhodocaiyx*) พันธุ์ตะโภสวะ (*D. malabarica*) พันธุ์จันเข้า (*D. dasyphylla*) พันธุ์มีผลบับดง (*D. schmidtii*) พันธุ์อังไส (Ang Sai) พันธุ์นูชิน (Nui Scin) พันธุ์ไฮยาคัม (Hyakume) และพันธุ์ฟูยู (Fuyu) เป็นต้น (ปริญ และ คงะ, 2537)

ผลบับเมื่อยังไม่สุกเต็มที่เนื้อจะแข็ง เมื่อผลสุกเต็มที่แล้วจะเปลี่ยนเป็นสีแดงส้ม เนื้อผลนิ่ม เม็ดมีสีน้ำตาลแก่ ผลบับบางพันธุ์มีรสฝาด (Astringent) บางพันธุ์มีรสหวาน (Non-astringent) พันธุ์ที่มีรสฝาดเมื่อผลยังไม่สุกจะมีรสฝาด ถ้าหากต้องการบริโภคสดต้องผ่านขั้นตอนการลดความเผากร่อน เมื่อผลสุกเต็มที่จะมีสีแดงส้ม เนื้อผลนิ่ม รสหวาน ได้แก่ พันธุ์ Hachiya, Tanenashi, Nightingale, Hong Sue, Xichu, Ang Sai และ Niu Scin เป็นต้น ส่วนพันธุ์ที่มีรสหวานกรอบไม่ฝาด เก็บรับประทานได้เลย ได้แก่พันธุ์ Fuyu เป็นต้น

โดยทั่วไปผลบับที่มีรสหวานมักจะนำมารับประทานสดได้ มีรสหวานหอม ราคาค่อนข้างแพง ส่วนพันธุ์ที่มีรสฝาดเป็นพันธุ์ที่มีคุณภาพไม่ค่อยดีนัก ซึ่งปลูกมากในประเทศไทยมีราคาค่อนข้างถูก และถ้าปล่อยให้สุกงอมจนมีรสหวานนั้นจะให้เนื้อสัมผัสที่นิ่มเกินไปโดยผู้บริโภคส่วนใหญ่ไม่ต้องการ ดังนั้นในพันธุ์ที่ฝาดมักนำมารดลดความเผากร่อนที่จะนำมาบริโภคได้ จะได้ลักษณะเนื้อหุ่นกรอบ

จากการศึกษาหาสายพันธุ์สูญผลบับที่เหมาะสมต่อการผลิตสูญผลบับกึ่งแห้ง พบว่า ผลบับพันธุ์ไฮยาชิยา (Hachiya) ในติงเกล (Nightingale) อังไส (Ang Sai ; P3) และนูชิน (Niu Scin ; P4) เป็นสายพันธุ์ที่ดีในการที่จะนำมาผลิตเป็นสูญผลบับกึ่งแห้งได้อย่างมีคุณภาพทั้งในด้านสีที่ปราศจากสี กลิ่น รสชาติ ลักษณะเนื้อสัมผัส และการยอมรับโดยรวม ทั้งนี้ในด้านปริมาณผลผลิตของโครงการหลวงผลบับสายพันธุ์อังไสและนูชินมีปริมาณการผลิตที่มาก และเนื่องจากผลบับทั้งสองสายพันธุ์ดังกล่าวเป็นผลบับที่ฝาดจึงต้องนำมาทำการลดความเผาด้วยวิธีกรรมด้วยกําชการบอนไดออกไซด์ ซึ่งพบว่าผลบับที่ผ่านการลดความเผาจะให้ค่าการทดสอบทางประสานสัมผัสที่ดีกว่าผลบับที่ไม่ผ่านการลดความเผาในด้าน ลักษณะปราศจากสี กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัส และการยอมรับโดยรวมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($P<0.05$) เนื่องจากในถูกุการที่มีผลบับปริมาณมากและมีระยะเวลาในการเก็บเกี่ยวที่สั้น ทำให้มีปัญหาด้านการตลาด ดังนั้นการนำผลบับพันธุ์อังไส (Ang Sai ; P3) และนูชิน (Niu Scin ; P4) หรือพันธุ์ที่มีรสฝาดมาทำการลดความเผาและผ่านการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ผลบับกึ่งแห้งได้อย่างเหมาะสม (ผลบับที่ทำการอบแห้งจนมีความชื้นสุดท้ายไม่มากกว่าร้อยละ 30) (ไฟโรจน์, 2535) และสามารถเก็บผลบับไว้บริโภคนอกถูกุการได้ด้านนี้ อีกทั้งเป็นการเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์จากผลบับ ตลอดจนเป็นการลดการนำเข้าผลบับจากต่างประเทศเข้ามาบริโภคซึ่งมีราคาจำหน่ายที่สูงมาก นอกจากนี้ยังเป็นการพัฒนาผลิตภัณฑ์ผลบับเพื่อให้มีคุณภาพในการส่งออกจำหน่ายต่างประเทศได้อีกด้วย ทั้งนี้ผลิตภัณฑ์ผลบับกึ่งแห้งควรมีการศึกษาถึงการใช้สารเคมี

รักษาและอุณหภูมิในการเก็บที่เหมาะสม เพื่อให้ผลิตภัณฑ์พลับกึ่งแห้งนั้นมีคุณภาพที่ดีในระหว่างการเก็บรักษาผลิตภัณฑ์

ดังนั้นการพัฒนากระบวนการผลิตและการเก็บรักษาที่เหมาะสมของพลับกึ่งแห้ง จึงมีความสำคัญต่อคุณภาพของผลิตภัณฑ์และเป็นที่นิยมของผู้บริโภค ประกอบกับเป็นแนวทางในการพัฒนาการผลิตพลับกึ่งแห้งเชิงอุตสาหกรรมต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

- 1.2.1 ศึกษาปริมาณและวิธีการใช้สารซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ในกระบวนการผลิต พลิตภัณฑ์พลับกึ่งแห้ง
- 1.2.2 ศึกษาเวลาที่เหมาะสมในการผลิตผลิตภัณฑ์พลับกึ่งแห้ง
- 1.2.3 ศึกษาปริมาณการใช้สารละลายโพแทสเซียมซอโรเบทในการเก็บรักษาผลิตภัณฑ์ พลับกึ่งแห้ง
- 1.2.4 ศึกษาวิธีการบรรจุและอุณหภูมิในการเก็บรักษาผลิตภัณฑ์พลับกึ่งแห้ง

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

สามารถใช้กระบวนการผลิตและการเก็บรักษาผลิตภัณฑ์พลับกึ่งแห้ง ที่เป็นแนวทางในการประยุกต์ใช้ในระดับอุตสาหกรรมอย่างมีประสิทธิภาพได้

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยนี้ ได้ใช้พลับพันธุ์อังส์ (Ang Sai ; P3) และ นูชิน(Niu Scin ; P4) เป็นวัตถุดิบในการศึกษาและทำการผลิตพลับให้อยู่ในลักษณะของผลิตภัณฑ์พลับกึ่งแห้ง เพื่อทำการศึกษาหาระบวนการผลิตที่เหมาะสมในแต่ของการใช้สารละลายซัลเฟอร์ไบซัลไฟต์ และสารละลายซัลเฟอร์เมตาไบซัลไฟต์ สารละลายโพแทสเซียมซอโรเบท และระยะเวลาในการอบแห้งได้อย่างเหมาะสม พร้อมทั้งการนำผลิตภัณฑ์พลับกึ่งแห้งที่ได้นั้นไปศึกษาวิธีการและสภาวะการบรรจุของภาชนะบรรจุ รวมทั้งเวลาและอุณหภูมิในการเก็บรักษาที่เหมาะสม เพื่อทราบถึงอายุการเก็บรักษาของผลิตภัณฑ์ได้